

Full diocesà

2 doctubre del 2016

p5 – Acolliment de refugiats al Seminari de Vic

p6 – La Mare de Déu del Roser a Catalunya

Donar beure al qui té set

Per comentar la segona obra de misericòrdia corporal – complementària de l'anterior sobre «donar a menjar al famolenc»–, és bo de recordar també aquí unes paraules de la recent encíclica (2015) del papa Francesc, *Laudato si'*, quan tracta de «la qüestió l'aigua».

Per tal d'iniciar la seva reflexió constata amb lucidesa que pobles sencers, i especialment els nens, emmalalteixen i moren per beure aigua no potable, mentre continua la contaminació dels aqüífers a causa de les descàrregues realitzades per fàbriques i ciutats. Per aquesta raó, el Papa afirma: «L'accés a l'aigua potable i segura és un dret humà essencial, fonamental i universal, ja que determina la su-

pervivència de les persones i per això és condició per a l'exercici dels altres drets humans.» Privar, doncs, els pobres de l'accés a l'aigua significa negar «el dret a la vida fonamentat en la seva inalienable dignitat» (núm. 30).

La periodista Judith Schwartz ha publicat recentment un llibre sobre la qüestió de l'aigua, titulat *Water in plain sight*, i convida el lector a un viatge al voltant del món per explicar les causes de l'escassetat d'aigua, i proposa algunes solucions per a pal·liar aquest terrible problema. Adverteix sobre la deshidratació de l'entorn, la destrucció del paisatge, la desertització, els conflictes per l'aigua, etc. Una obra de misericòrdia molt actual.

«Et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu»

Diumenge XXVII de durant l'any / Cicle C

Lectura de la profecia d'Habacuc

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies. El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada.» L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

(2-3.2,2-4)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor:

«No enduriu els vostres cors.»

(Salm 94)

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

(1,6-8.13-14)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Donu-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.» Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengue i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I

quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".»
(17,5-10)

«Quan haureu complert el que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure"»

Servents sense mèrit

Josep Molist i Rifà, prev.

La primera lectura és presa del llibre d'Habacuc. El profeta es fa ressò de la paradoxa que Déu li comunica: el Senyor ha permès que el naixent imperi babiloni amenaci Judà. Però la paraula del Senyor és clara i cal que sigui escrita sobre tauletes d'argila, perquè la sentència tingui perdurabilitat: «El just viurà per la seva fidelitat», mentre que els caldeus, com tots els imperis fonamentats en el propi orgull, fracassaran.

En l'evangeli hi trobem una sentència i tres comparances. Jesús fa servir imatges pròpies del paisatge mediterrani per a indicar la relació sacramental que vincula la fe del deixeble amb el sant servei del Regne. «La fe de què parla Jesús —afirma el dominic Albert Nolan— implica confiar que Déu farà el que sigui millor, i potser no serà el que tu o jo volem. La veritable fe inclou pregar perquè s'acompleixi la voluntat de Déu.»

Per altra banda, la imatge costumista de la hisenda (unitat de producció agrícola i ramadera), on els criats feien vida amb els amos, ens ensenya quina ha de ser la disponibilitat dels qui formem l'Església. Perquè, tal com recorda sant Pau a Timoteu, l'autoritat en la comunitat eclesial és un servei. Tot el que ha vist i viscut l'apòstol dels gentils el porta a caracteritzar l'actitud que han de tenir els qui han rebut el «carisma» de conduir el poble sant de Déu: *fermesa, caritat* i el que el traductor anomena *seny*, això és, el capteniment del qui obra amb sentit comú i ponderació. «Els senyors cardenals m'han elegit a mi, un senzill, humil treballador de la vinya del Senyor», va dir Benet XVI en presentar-se a la llotja de Sant Pere del Vaticà el dia que fou elegit papa.

La imatge

Vincent Van Gogh. Norton Simon Museum (USA).

La morera (1889).

Diu el Senyor: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.» És una manera de dir que amb fe, encara que sigui petita, es poden aconseguir coses que semblen impossibles, com ara complir el nostre deure sense fer-ne mèrits.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

3 dilluns

—Sant Francesc de Borja, (1510-1572)
—Sant Candi, màrtir (*320)
Gàlatas 1,6-12 / Salm 110 /
Lluc 10,25-37

4 dimarts

—Sant Francesc d'Assís, de l'orde dels frares menors (1182-1226)
—Santa Judit
Gàlatas 1,13-24 / Salm 138 /
Lluc 10,38-42

5 dimecres

—Témpores d'acció de gràcies i de petició
Deuteronomi 8,7-18 / Salm 1
Cròniques 29 / 2 Corintis 5,17-21 /
Mateu 7,7-11

6 dijous

—Sant Bru, fundador dels Cartoixans (1035-1101)
Gàlatas 3,1-5 / Salm Lluc 1,69 /
Lluc 11,5-13

7 divendres

—La Mare de Déu del Roser
Gàlatas 3,7-14 / Salm 110 /
Lluc 11,15-26

8 dissabte

—Sant Sergi, màrtir (*303)
Gàlatas 3,22-29 / Salm 104 /
Lluc 11,27-28

9 diumenge XXVIII de durant l'any / Cicle C

—Sant Dionís, bisbe (s.III)
—Sant Joan Leonardi, (1541-1609)
2 Reis 5,14-17 / Salm 97 / 2 Timoteu 2,8-13 / Lluc 17,11-19

Visita pastoral a l'arxiprestat del Bages-Nord (I)

Joan Casas Griera, prev.

El dimecres 24 de febrer el senyor bisbe presidí la missa pregant per les parròquies que visitaria entorn de la Pasqua d'aquest any del Jubileu de la Misericòrdia. Concelebraren el senyor arxiprest, P. Antoni Costa, rector de Sallent, i Mn. Fulgenci Hitayezu, rector d'Artés i d'Avinyó.

Sant Ramon de Cabrines

En un dia de sol eixerit, el senyor rector, Mn. Joan Ollé, esperava el bisbe al peu de la porta de la bella església. La gent anà venint. Tota l'assemblea coneixia bé els cants. El rector és un apassionat de la música des de sempre. Era el III diumenge de Quaresma i tocava l'evangeli de la figuera etèril. El vinyater intercedeix perquè l'amo no la talli. «En aquest Any de la Misericòrdia, confiem en la intercessió de Jesús que ens vol salvar a tots», ensenyava el prelat.

Salutacions, agraïments, visita a un malalt i signatura dels llibres parroquials. El poble felicità el pastor pel dia de Sant Romà.

Santa Eugènia de Relat

S'hi arribà al tombant de la tarda. El senyor rector, Mn. Fulgenci, esperava el bisbe a l'església amb la comunitat, molt participativa i ben avinguda. Cantaire i joiosa. La lectura del fill pròdig, més ben dit, del pare que perdona i fa una festa, s'hi prestava. Bonic sermó del senyor bisbe exhor-

tant a lloar la misericòrdia del Pare, que sempre ens té la porta oberta.

Bon sopar de botifarra popular en eixint de missa amb la participació de tot el poble. També amb una ermitana francesa, vestida de blau i que cada any hi va a passar temporades. Llarga sobretaula a peu dret.

Talamanca i Mura

El dia 6 de març el bisbe visitava Santa Maria de Talamanca, on l'esperava el rector, Mn. Manuel Cornellà, i Mn. Josep Escós, vicari. La gent anava arribant i a l'hora començà la missa estacional.

Era el IV diumenge de Quaresma i tot ho il·luminava l'evangeli del pare bo i del fill pròdig (Lc 15,11-32). Els cants, l'homilia i les pregàries. A fora feia bo i Talamanca gaudia d'un ambient excel·lent. Agraïments i salutacions a la feligresia.

Al migdia començava la missa a Sant Martí de Mura. Amb els mateixos protagonistes i el mateix bon ambient. Comentant la meravellosa paràbola, el pastor exhortava a saber fer els passos del fill que retorna cap al pare. I, en aquest Any Jubilar de la Misericòrdia, convidava a ser missioners i propagadors de l'amor que Déu ens té. Agraïments i salutacions disteses. Dinar de germanor i retorn a mitja tarda.

81 refugiats acollits al bisbat de Vic

Redacció

A principis de setembre han arribat al bisbat de Vic 81 persones refugiades de la mà de l'entitat DIANOVA. El Ministerio de Empleo y Seguridad Social va fer una convocatòria pública per a subvencionar programes de protecció internacional (refugiats) i s'hi van presentar, a més de les tres que es coneixen i que fins ara treballaven en aquest procés (Creu Roja, CEAR i ACCEM), entitats com la Fundació CEPAIM i DIANOVA.

Aquesta última, DIANOVA, d'àmbit estatal, ha escollit Catalunya per a acompanyar, durant 15 mesos, el procés

d'integració d'aquest grup de 81 persones sol·licitants d'asil. Està previst que el grup es reparteixi en una primera fase d'acolliment entre els espais del Seminari de Vic i l'antiga residència de les Germanetes dels Pobres de Manresa que ara gestiona la Fundació Germà Tomàs Canet (de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu). Una decisió que va ser suggerida a DIANOVA des de la Secretaria d'Igualtat, Migracions i Ciutadania (Oriol Amorós) i el Comitè per a l'Acolliment de les Persones Refugiades de la Generalitat (Àngel Miret).

Pelegrinatge diocesà a Montserrat

El dissabte 8 d'octubre som convidats a un pelegrinatge a Montserrat. Abans no es posi cloenda a l'Any de la Misericòrdia, com a diòcesi de Vic volem pujar a Montserrat.

Participarem en la missa conventual, a les onze del matí, a la basílica de Montserrat. Seguidament, unes paraules d'acolliment i encoratjament del nostre bisbe i de l'abat de monestir. Dinarem a 2/4 de 2 al restaurant de Montserrat els qui vulguin (20 €) o es podrà fer dinar de pícnic als Degotalls. Havent dinat, una pregària conjunta posarà punt final a l'aplec diocesà.

Informació dels autocars: Igualada, al tel. 933 800 040 (Santa Maria) fins al 5 d'octubre; Manresa, al tel. 938 753 203 (Casal de l'Església) o al c/e despatx-intermanresa@bisbatvic.com; Vic, als tels. 938 861 260 o 938 832 655; Camprodon - Sant Joan de les Abadesses i Ripoll, informació a les respectives parròquies.

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí, de 10 a 12 h; tarda, de 5 a 7 h.

El mes d'octubre i la Mare de Déu del Roser a Catalunya

Fra Valentí Serra de Manresa

Les diverses celebracions populars de la Mare de Déu del Roser desenvolupades a Catalunya foren explicades, amb una gran quantitat de detalls i notícies, pel prestigiós folklorista Valeri Serra i Boldú (*1938) en el *Llibre d'or del rosari*, que prologà el caputxí Miquel d'Esplugues l'any 1925.

En aquest llibre es fa esment de la tradició del «Rosari de foc» que celebraven els confreres del Roser de la ciutat de Manresa i que comportava una solemne processó en la qual, segons la descripció aportada per Joaquim Sarret i Arbós, sortien quinze estendards amb els quinze misteris del rosari i acabava amb una tronada, o traca, «distribuïnt sobre la ratlla de pólvora els quinze misteris, això és, quinze desenes de petards petits i un de més gros a cada deu d'aquells, que se'n diu el glòria del rosari de foc» (*Ethologia de Manresa*, pp. 122-124).

Justament a la ciutat de Manresa l'any 1752 el religiós dominic fra Jaume Baron féu estampar el *Llibre del rosari de Nostra Senyora*, on recull miracles i prodigis obrats a benefici del poble cristià per intercessió de la Mare de Déu del Roser, com, per exemple, aquell fet miraculós que l'any 1718 experimentà el nen manresà Joan Comellas: «En lo any 1718 en la Ciutat de Manresa en lo carrer dit Portal de Lleyda, Estàsia Comellas criava un fill seu anomenat Joan Comellas de edat de quatre mesos y mig, poch més o menos, el qual lo dia onze de febrer a la nit, sobrevingué repentinament un desassocio e inquietud tan gran que'l posà en contínuo llanto sens tenir un punt de quietut [...] quan advertint Joan Casasayas (pare de dita Estàsia i avi del minyonet) que de ninguna manera trobava repòs, ni posat en los pits de sa mare, ni tampoch en lo braçol, ni ab altres carinyosos remeys que tenen las mares quant vehuen patir a sos fills, digué alashoras (ab una gran fe y confiança en Maria Santíssima per medi del sagrat Rosari del qual era molt devot) que li posassen uns Rosaris al coll, quan al mateix instant que tingué al coll los Rosaris luego estigué assossegat y ab tota quietud. Lo que piament atribuien a prodigi de Maria Santíssima a la qual donaren humils repetidas gràcias» (*Llibre del Rosari*, pp. 282-284).

Al popular barri de la Ribera de la ciutat de Barcelona, on fins a l'any 1835 hi havia edificat el cèlebre convent dominic de Santa Caterina, cada any se celebrava la festa del

Roser de Maig (amb benedicció de roses) i, també, el primer diumenge d'octubre se celebrava la festa del Roser de tot lo Món, una commemoració litúrgica instituïda pel papa Pius V en acció de gràcies per la victòria de les tropes cristianes a Lepant, esdevinguda el dia 7 d'octubre de 1571.

Fins poc temps abans de l'impacte dels corrents secularitzadors en la cultura i pietat tradicionals del nostre poble, arreu de Catalunya hi havia una gran devoció al sant rosari, tant, que l'influx d'aquesta pregària marcà àdhuc les expressions i adagis de la nostra parla quotidiana: «desgranar el rosari de la vida», «passar un rosari de penes», «petit com grans de rosari» i, en llenguatge jocós, del fet de menjar raïm, gra per gra, se'n deia «passar el rosari», puix que, tal com escriví el folklorista i estudiós de les tradicions religioses de Catalunya Joan Moreira, «en totes les calamitats i tribulacions religioses, lo poble acudia a la Mare de Déu, resant-li lo Sant Rosari».

L'article

El món tal com hauria de ser

José H. Gómez, arquebisbe de Los Angeles

La doctrina social catòlica ens ofereix una visió de com podria ser el món i de com ha de ser; una visió del món tal com Déu va desitjar que fos en crear-lo.

L'Evangeli de Jesucrist és la doctrina més radical en la història de les idees. Si el món cregués el que Jesús va proclamar —que Déu és el nostre Pare i que tots nosaltres som germans i germanes creats a imatge seva, amb una dignitat donada per Déu i amb una destinació transcendent—, tota societat podria transformar-se de la nit al dia.

Per descomptat, el que sempre s'interposa en el camí del bell pla de Déu per a la creació és el pecat i la feblesa de l'ésser humà. Totes les manifestacions de la injustícia social tenen el seu origen en el cor dels individus. Les societats no són les que pequen, és la gent la que ho fa. De manera que, per als catòlics, la reforma social significa una mica més que elevar la consciència, una mica més que ampliar les oportunitats i crear nous programes. Aquestes coses són necessàries, però la veritable justícia i la pau perenne requereixen la conversió del cor i la renovació de la ment.

La injustícia social té el seu origen en el cor dels individus

La perspectiva catòlica és espiritual, no política. Els catòlics pertanyem, abans que res, a la «ciutat de Déu». No obstant això, tenim el deure de construir la «ciutat de l'home», per corregir les injustícies i per buscar un món que reflecteixi els desitjos de Déu per als seus fills, és a dir, el que Jesús anomenava el Regne de Déu i que els apòstols van anomenar un cel nou i una terra nova.

L'Església no elabora projectes de llei ni proposa solucions tècniques als problemes socials. Més aviat, estructura els principis universals que tenen les seves arrels en les lleis de la natura i que reflecteixen la saviesa que l'Església universal ha guanyat durant més de dos mil anys d'estar al servei de la gent en moltes nacions diferents, en moltes realitats culturals, en molts sistemes de govern i en molts sistemes econòmics.

El motiu i mesura de tot el que fem és la nostra preocupació per promoure el desenvolupament integral de la persona humana. Els nostres principis ens porten a treballar per la justícia i pel bé comú, a protegir els vulnerables i aixecar els febles, a promoure la llibertat i la dignitat humana i a preferir remeis que siguin personals, locals i a petita escala; principis que l'Església anomena «subsidiarietat».

La Dita

«Si vols ésser ben servit, fes-te tu mateix el llit»

Sebastià Codina, prev.

No podem esperar que ens ho facin tot. Totes les feines són patrimoni de tothom. Poques, ben poques són restringides. El jaç i el cau deuen ser les dues primeres que l'home i la dona van posar en marxa. Amb el temps s'han transformat en la casa i el llit. La primera becaina la devien fer arran d'un matoll i el començ del primer aixopluc a sota d'un penya-segat o d'una cinglera. El cas és que, com que la vida és un estira-i-arrotonsa amb els altres, quan van ser dos, es va iniciar el servir. El servir, en la vida, té una funció primordial. Ens agrada ser servits, però cal abans ser uns bons servidors. La vida és un intercanvi de serveis. Cal humanitzar el servei de persona a persona. Les qualitats humanes embelleixen el servei.

Glossa

Pelegrinatge a Montserrat en l'Any de la Misericòrdia

Romà Casanova, bisbe de Vic

El sant pare Francesc com a iniciatives pròpies de l'Any de la Misericòrdia posa els pelegrinatges i, entre aquests, proposa que se'n faci als llocs marians. Per això mateix, no podia faltar el nostre pelegrinatge diocesà a Montserrat en l'Any de la Misericòrdia, que, si Déu vol, celebrarem el pròxim 7 d'octubre, dissabte. Santa Maria, Mare de Déu de Montserrat, és la patrona de Catalunya, i també ho és de la nostra diòcesi de Vic. De fet, tots ens trobem sempre molt de gust als peus de la Mare de Déu de Montserrat. La bellesa de la litúrgia, celebrada en el monestir de Montserrat, ens ajuda a entrar en el misteri del Fill etern de Déu encarnat de Maria sempre verge, mort i ressuscitat per nosaltres i per la nostra salvació. Per això santa Maria, Mare de Déu, és anomenada Mare de Misericòrdia. Aquest és l'aspecte de la bellesa de Maria que hem de mirar especialment aquest any i, en concret, en el nostre pelegrinatge marià.

La misericòrdia és el nom de Déu, ens recorda el Papa, i aquella que és la Mare del Fill de Déu fet home, el qui és el rostre de la misericòrdia del Pare, pren com a nom seu també el de Mare de Misericòrdia. I, de fet, Maria ho és plenament. Maria és la plena de l'amor misericordiós de

Déu, ja des del primer moment en el si de la seva mare. El pecat, per pura misericòrdia de Déu i en previsió dels mèrits del seu Fill, Jesús, no va fer mai niu en el seu cor, ni el pecat original ni cap pecat personal. Maria va portar en el seu si virginal la misericòrdia divina feta carn. El rostre de la misericòrdia s'anava teixint en el seu si, amb les mans del Pare i amb els fils de la carn i sang de Maria. Ella en el seu càntic, el Magníficat, parlava com a profetessa de la misericòrdia de Déu. Però, sobretot, fou mare de misericòrdia al peu de la creu, associant-se als sofriments i mort del seu Fill, expressió plena i definitiva de l'amor de Déu a favor de la humanitat.

Ens pertoca a tots els qui formem la gran família dels fills de Déu de la diòcesi de Vic sentir-nos convidats a participar en el Pelegrinatge Diocesà a Montserrat en l'Any Sant de la Misericòrdia. Beure a les fonts pures de la misericòrdia divina en la llar de Maria serà omplir-nos d'aquesta misericòrdia per a portar-la als nostres germans. Que siguem molts els qui puguem gaudir de la gràcia de la indulgència plenària! No oblidem, però, la confessió i la comunió, la pregària i la pràctica de les obres de misericòrdia.

